

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 532/2025
24.04.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлана Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Дијане Јанковић, Гордане Којић и Александра Степановића, чланова већа, са саветником Сањом Живановић, записничаром, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела кријумчарење из члана 236. став 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Немање Лукића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду, Посебног одељења за сузбијање корупције К По4 126/23 од 20.05.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 573/24 од 20.02.2025. године, у седници већа одржаној дана 24.04.2025. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Немање Лукића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду, Посебног одељења за сузбијање корупције К По4 126/23 од 20.05.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 573/24 од 20.02.2025. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду, Посебног одељења за сузбијање корупције К По4 126/23 од 20.05.2024. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела кријумчарење из члана 236. став 1. КЗ и изречена му је условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од једне године и истовремено одређено да се утврђена казна затвора неће извршити, ако окривљени у року проверавања од три године од правноснажности пресуде, не учини ново кривично дело. Истом пресудом, окривљени је осуђен на новчану казну у износу од 100.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од три месеца од правноснажности пресуде, а ако окривљени новчану казну не плати у одређеном року, суд ће новчану казну заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. На основу члана 87. КЗ и члана 239. став 3. и 4. КЗ окривљеном је изречена мера безбедности одузимања предмета ближе описаних у изреци пресуде. Окривљени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка, о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 573/24 од 20.02.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, а пресуда Вишег суда у Новом Саду, Посебног одељења за сузбијање корупције К По4 126/23 од 20.05.2024. године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Немања Лукић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП с тим да из образложења захтева произилази да захтев подноси и због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости и преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног „ослободити одговорности“ или укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање првостепеном суду.

Врховни суд је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног доставио Врховном јавном тужилаштву, у складу са чланом 488. став 1. КЗ, и у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене наводи изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног АА, адвокат Немања Лукић, захтев за заштиту законитости подноси због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, али из образложења захтева произилази да истиче и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Према наводима захтева, окривљени се није бавио преношењем робе преко царинске линије нити је критичном приликом предметну робу пренео преко царинске линије, па у радњама окривљеног, по ставу одбране, нема објективних обележја кривичног дела кријумчарење из члана 236. став 1. КЗ, за које је оглашен кривим нити било ког другог кривичног дела, већ искључиво прекршаја из члана 265. Царинског закона.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости којима бранилац окривљеног, адвокат Немања Лукић, указује на повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, Врховни суд оцењује као неосноване.

Кривично дело кријумчарење из члана 236. став 1. КЗ чини свако ко се бави преношењем робе преко царинске линије избегавајући мере царинског надзора или ко избегавајући мере царинског надзора пренесе робу преко царинске линије наоружан, у групи или уз употребу силе или претње.

Из изреке побијане првостепене пресуде, произилази да се окривљени АА, у време и на месту описаном у изреци, у стању урачунљивости, свестан свог дела и његове забрањености, чије је извршење хтео, бавио преношењем робе преко царинске линије избегавајући мере царинског надзора тако што приликом царинске контроле није пријавио робу-паклице цигарета различитих марки, укупне вредности 399.500,00 динара, коју је преносио сакривену у преправљеном крову комби возила тзв.бункеру, а

која је пронађена од стране полицијских и царинских службеника приликом додатне контроле и прегледа возила.

Описане радње које је окривљени АА предузео, према налажењу Врховног суда, садрже сва субјективна и објективна обележја кривичног дела кријумчарење из члана 236. став 1. КЗ, међу којима и радњу извршења-бављење преношењем робе преко царинске линије избегавањем мера царинског надзора, што су правилно нашли нижестепени судови, па су супротни наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Немање Лукића, којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП оцењени као неосновани.

Према томе, правилно су нижестепени судови применили закон када су нашли да се у радњама окривљеног АА описаним у изреци првостепене пресуде, стичу сва законска обележја кривичног дела кријумчарења из члана 236. став 1. КЗ. У том смислу, Врховни суд оцењује да постојање прекршаја као противправног дела које је законом или другим прописом надлежног органа одређено као прекршај и за које је прописана прекршајна санкција, на шта бранилац окривљеног у захтеву указује, не искључује постојање кривичног дела, а самим тим ни могућност гоњења за кривично дело па су наводи захтева браниоца окривљеног којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, оцењени као неосновани.

Из изнетих разлога, Врховни суд је, на основу члана 491. став.1 ЗКП, одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник
Сања Живановић, с.р.**

**Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић